

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

22e jaargang nummer 4

december 2012

Vijf en twintig stellingen

over de nationale wederoprichting van Israël en de wederkomst van den Heer Jesus Christus in heerlijkheid, aangeboden aan de Vergadering van Evangelische Christenen te Parijs, in hunne zitting van 30 Augustus 1855,

door Mr. Isaäc Da Costa (1798-1860)

Stelling 1

Het Oude Testament is vol van voorzeggingen eener eindelijke nationale herstelling van Israël. Moses en alle de profeten scheiden in hunne vergezichten der toekomst van hun volk deze twee gebeurtenissen nimmer van elkander: de tijdelijke verstrooiing en de langdurige ellende van dat volk ter zake zijner zonde, - zijne bekeering in het laatste der dagen tot den Heer en tot den Messias, Zoon Davids, uit kracht der getrouwheid van zijnen God. De slotsom der veelvuldige en veelsoortige prophecyeen, die gedurende een tijdvak van ongeveer tweeduizend jaren hieromtrent zijn uitgegaan, vat de propheet Hosea te samen in zijne wel bekende voorzegging: "De kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten zonder koning en zonder vorst, en zonder offer, en zonder opgericht

beeld, en zonder Ephod en Teraphim. Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeren, en zoeken den Heer hunnen God en David hunnen Koning; en zij zullen vreezende komen tot den Heer en tot Zijne goedheid in het laatste der dagen." ^{Hos.3:3, 4}

Stelling 2

De wederherstelling van Israël, zoo duidelijk en herhaaldelijk in de Schriften der profeten beloofd en beschreven, is niet eeniglijk een daad, door boete en geloof, van terugkeer tot den God dien zij beleedigd, tot den Messias dien zij verworpen hebben. Zij zal tevens eene geestelijke bekeering en eene nationale wederoprichting zijn. De profeten des Ouden Testaments scheiden nooit van elkander dat tweeledig element van Israëls wederaan-

neming in genade: de bekeering tot den God der vaderen door het geloof in Jezus Christus, zijnen waarachtigen Messias, en de wederkeering ten eeuwig-dagen in het land der vaderen. De propheet Ezechiël trekt de glansrijke voorzeggingen van al zijne voorgangers, medegenoten, en opvolgers in het prophetisch ampt, op deze wijze in zijn verheven Hoofdstuk van de wederopwekking der doode beenderen te zamen: "Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israels halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land; En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israels; en zij zullen allen te zamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn. En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen één Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen. En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David

zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid. En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid. En Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, Die Israel heilige, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid." ^{Ez.37:21-28}

Stelling 3

Noch de Christelijke kerk, in haar geheel beschouwd, noch de wereld der heidenen, heeft iets te vreezen, maar integendeel oneindig veel te hopen van deze voor Gods oude volk weggelegde toekomst. Indien de verwerping der Joden de rijkdom der Heidenen is geweest, zoo zal, bij tegenoverstelling, de rijkdom van genade en heerlijkheid, voor Israël weggelegd, den volken der wereld tot een nooit te voren gekenden zegen zijn. De Apostel der Heidenen, van de wederaanneming der Joden als van eene bij den Heer vast beslotene toekomst sprekende, noemt die, in betrekking bepaaldelijk tot de volken, tot de Christelijke kerk uit de volken, een leven uit de dooden. ^{Rom.11:12, 15}

Stelling 4

De genen, die zeggen dat de verschijning van eenen Messias een Israëlitisch denkbeeld is, zeggen alleszins waarheid, in dien zin, dat zij is een denkbeeld van God, toebetrouwd ge-

durende eene reeks van eeuwen aan het volk van Israël, maar ook van uit het midden van dat zelfde volk, ingelijfd en ingeweven in geheel de wereldgeschiedenis. Hieruit volgt, dat tot Israëls profeten, uitgelegd en bevestigd door Jesus Christus en Zijne Apostelen, zich de Christelijke kerk te wenden heeft, om de eindelijk en volkomene ontwikkeling van die Messiaansche Godsgedachte te leeren kennen. Met andere woorden: van de toekomstige heerlijkheid van den Christus en van Zijn koninkrijk hebben wij de kennis te putten uit dezelfde bronnen, door welke wij in den gekruisten Jesus den Messias Zoon van David, den Verlosser Zoon van God, leeren erkennen.

Stelling 5

De Christelijke kerk mag zich in acht nemen, om, terwijl zij aan de verklaringen van Gods Woord met betrekking tot Israël een anderen dan den klaarblijkelijken zin van hare duidelijke letter tracht te geven, ten slotte niet te vallen in dezelfde wijze van opvatten en verklaren, waarop het Rationalismus gewoon is te werk te gaan tegen elke waarheid, die niet behaagt aan de wijsheid van het vleesch of aan de valsche wetenschap der eeuw.

Stelling 6

Waar is het beginsel, of waar is de uitspraak van Gods Woord, waardoor de Uitlegger der Schrift gerechtigd zou kunnen zijn, om een dus genaamden geestelijken of zinnebeeldigen

zin te stellen in de plaats van de zich aanbiedende letterlijke opvatting in hare zuivere eenvoudigheid, zoo dra het die voorzeggingen geldt, van Oud en Nieuw Testament gelijkelijk, die eenparig aan Gods oude volk Israël een heerlijke toekomst verzekeren, wanneer eenmaal het deksel zal zijn weggenomen van hun hart, en het zich tot den Heer der heerlijkheid zal hebben bekeerd? ^{2Kor.3:14-16}

Stelling 7

Indien de oordeelen Gods gedrukt hebben, en nog werkelijk voortgaan te drukken, op het volk dat zijnen Messias verworpen heeft, in eenen geenszins mystischen of zinnebeeldigen, maar alleszins tastbaar letterlijken, allerwezenlijkst historischen zin; wie geeft ons het recht om van de letterlijke opvatting af te wijken, zoodra het geldt de wederaanneming en wederherstelling van datzelfde volk van Israël? Of is er ook eene lijn getrokken in de Schrift, die de voorzeggingen aangaande Israël in dier voege scheidt en onderscheidt, dat wel de oordeelen en de straffen te verstaan zullen zijn als op het werkelijke Israël naar den vleesche bedoeld, - maar daarentegen de beloften, daaronder begrepen die van een altijddurend bezit van het land, aan Abrahams, Isaäcs en Jacobs nageslacht toegezegd, zullen moeten worden toegepast op een andere, een dusgezegd geestelijk Israël, zamengesteld uit allerlei volken, aan welke toch wel nooit te voren eenige toeïgening van het land van Canaän is geschied?

Stelling 8

Is door hen, die het recht meenen te bezitten, om den naam van Israël in de prophecyeen in den regel aan de Christelijke Gemeente uit alle volken te geven, wel genoegzaam nagedacht, dat, deze wijze van uitlegging eenmaal aangenomen zijnde, de beloofde bekeering van dat Israël in het laatst der dagen tot Christus, niet veel minder dan een ongerijmdheid wordt? Die bekeering toch zou, dus opgevat, eene bekeering zijn van het geen, uit kracht eener reeds plaats gehad hebbende bekeering, aan Christus reeds toebehoort, en diensvolgens niet kan gedacht worden als het voorwerp eener toezegging van bekeering voor de eerste maal.

Stelling 9

Is door hen, die eene genoegzame vervulling der beloftenissen Gods aan het twaalfstammig volk in de *kortstondige en onvolkomene wederbrenging van den éénen stam van Juda uit de Babylonische ballingschap* meenen te vinden, wel genoegzaam nagedacht, dat onze God, de God der Propheten en der Apostelen, niet gewoon is de grootsche evenredigheden Zijner beloften te verkleinen of te bekrimpen, wanneer het tot de uitvoering komt?

Stelling 10

Is door hen, die de vervulling der prophecyeen van Israëls nationale bekeering en wederherstelling in het betrekkelijk gering getal van Israëlitische belijders in de eerste dagen van

het Evangelie meenen te ontdekken, wel nagedacht, dat die dagen door den Apostel der Heidenen juist als de tijd der verwerping van het lichaam der natie, en derhalve dan ook als de tijd der verwerping van Israël om dit zijn nationale ongeloof, ^{Rom.11:2-11} beschouwd wordt. Hier uit volgt, dat de nationale bekeering en behoudenis van Israël, door den Apostel ^{Rom.11:26} in overeenstemming met al de propheten des Ouden Testaments aangekondigd, geen reeds volbrachte, maar nog aanstaande gebeurtenis zijn moet.

Stelling 11

De Heer Jesus Christus heeft de prophecyeen des Ouden Testaments, betreffende de laatste toekomst en de openbaring in heerlijkheid van het Messiaansche koninkrijk in geen anderen zin ooit verklaard, dan dien der volstreckte eenzelvigheid van het Israël, dat in de laatste dagen bekeerd, hersteld, en heerlijk gemaakt zal worden, met dat Israël, waaruit naar den vleesche Hij, de Heer Zelve, gesproten is.

Stelling 12

De Heer Jesus Christus heeft den Joden nooit verweten of hun tegengesproken, de verwachting van eenen Messias in heerlijkheid en van een koninkrijk van God zichtbaar en duurzaam, gelijkewijs in den hemel alzo ook op de aarde. ^{Mat.6:10} De verblindheid, welke Jesus Christus den Joden toerekent, is hunne niet-aaneming van die andere waarheid, van die andere voorwaarde van het Messiaansche koninkrijk: dat, namelijk de Messias, voorzeggd in de

propheten, moest lijden en alzoo eerst in Zijne heerlijkheid ingaan. ^{Luk.24:26}

Stelling 13

De Heer Jesus Christus, terwijl Hij aan de Heidenen de meest ruime deur opent tot het koninkrijk van God, heeft daardoor wel nimmer de verwachting willen te niet doen van dat zelfde koninkrijk, zoo als het, volgens de propheten, in het land van Israël en de stad Jerusalem het middelpunt eenmaal zijner heerlijkheid hebben zal. Hij heeft Zijnen Apostelen tijdens den grooten dag der wedergeboorte (den nieuwen hemel en de nieuwe aarde), wanneer Hij zelf zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, twaalf troonen toegezegd, om te oordeelen (te regeren over) de twaalf stammen van Israël. ^{Mat.19:28} En wat aangaat de wederspannige stad, die hare propheten doodde, en eerlang om het verwerpen van den Messias zelven, door de handen der Heidenen stond verwoest te worden, heeft Hij verklaard dat deze verwoesting niet ten eeuwigen dage zoude wezen, maar alleenlijk "tot dat de tijden der Heidenen zullen vervuld zijn." ^{Luk.21:24} Majestueus trok Hij in deze uitspraak te zamen alle die veelvuldige prophecyeën aangaande Jerusalem in het Oude Testament, onder anderen bij Jesaja: "Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn; totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt. En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met

een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal..... En zwijgt niet stil voor Hem, totdat Hij bevestige, en totdat Hij Jeruzalem stelle tot een lof op aarde." ^{Jes.62:1 ev.}

Stelling 14

De Heer Jesus Christus heeft de verwachtingen van eene wederoprichting des koninkrijks van Israël nimmer afgekeurd noch wedersproken. Op den dag zelven van Zijnen heengang ten hemel, (van waar Hij alzoo zal wederkomen, hebben de engelen gezegd, gelijk Hem Zijne apostelen naar den hemel hebben zien opvaren,) antwoordde Hij op de vraag der discipelen te dezer zaak bevestigend, wat de gebeurtenis zelven betreft, schoon ook tijden en gelegenheden daarvan nog niet werden geopenbaard. ^{Hand.1:6, 7}

Stelling 15

De Heilige Geest, aan de Joden te Jerusalem het Evangelie verkondigende door den mond van Petrus, ^{Hand.3:12-21} bevestigt uitdrukkelijk Zijne eigene beloftenissen van ouds door Israëls propheten. Hij verbindt tevens hare volkomene vervulling, d.i. "de wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond Zijner heilige propheten van alle eeuwe", met het oogenblik der terugkeering van den Heer Jesus uit den hemel, die Hem alleenlijk tot zoo lang moet ontvangen.

Stelling 16

Geloofd zij den Heer, de God Israëls! Hij is getrouw. Wij weten, dat de za-

ligheid uit de Joden is ^{Joh.4:22}; zij zal tot de Joden wederkeeren. Wij weten, dat het Evangelie zijnen loop genomen heeft uit Jerusalem; het zal te Jerusaleem weder zijnen rust nemen.

De rechte lijn moge de lijn wezen, die de mensch zich zelven ten regel stelt van zijnen weg. De lijn van God in het werk der schepping, in het werk der verlossing, is de cirkel, die te rug keert tot het punt van waar hij uitging. "De zon rijst op, en de zon gaat onder, en zij hijgt naar de plaats waar zij oprees." Pred.1:5

Stelling 17

Jesus Christus aangebeden als Koning der Joden bij Zijne geboorte, - uitgeroepen Koning der Joden in Zijnen dood op het kruis, - door den Israëliet zonder bedrog ^{Joh.1:48-50} beleden Koning van Israël, werd als zoodanig van ouds bekend gemaakt door David, wiens Zoon en wiens Heer hij is: "Ik heb Mijnen Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid" ^{Ps.2:6}; - door Jesaja: "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des HEEREN der heirscharen zal zulks doen" ^{Jes.9:5}; - door den Engel, bij de aankondiging der ontvangenis van dat Heilige, het

welk Gods Zoon genaamd zal worden: "God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid." ^{Luk.1:32, 33}

Heeft ook Maria aan deze woorden van den Engel een dus genaamd geestelijken zin kunnen hechten? Of is er ook sedert een andere Engel uit den hemel gekomen, of een Propheet of Apostel opgestaan, om voor latere tijden den letterlijken zin dezer woorden terug te nemen?

Stelling 18

Geloofd zij de Heer, de God Israëls en Zijn Koning! Hij is getrouw. Kan ook de ongetrouwheid der menschen Zijne getrouwheid te niet doen? ^{Rom.3:3} Heeft ook het ongeloof van een volk Jesus Christus kunnen berooven van een titel, recht, en bezit, Hem gegeven tot in alle eeuwen? Of zou het woord des Apostels niet ook hier toepasselijk zijn: "De genadegiften en de roeping van God zijn onberouwelijk?" ^{Rom.11:26}

Stelling 19

Hebben de Gemeenten des Heeren uit de volken, hoe gezegend en bevoorrecht ook sedert achttien eeuwen, evenwel ten allen tijde niet eene ledigheid en onvolkomenheid ondervonden, het gevolg der afwezigheid van het oudste volk in het gezin van de Koning der natiën? Kunnen zij het zich zelve ontveinzen, dat, in deze merkwaardige en kritische tijden waarin wij leven, zij zich meer dan ooit in eenen staat van onwelheid, maar ook van voorbereiding en van verwachting bevinden? Zullen

zij het ontkennen, dat zij behoefte gevoelen aan eene toekomst? Nu!, die toekomst is gegeven in het Woord van God. De toekomst van de Christenheid, de toekomst van het Christendom, de toekomst der wereld, ligt in de wederbrenging en herstelling, door de beloftenissen Gods verzekerd aan Zijn aloud volk van Israël.

Stelling 20

Het is tijd, dat de Christelijke kerk den oorsprong, de levenssappen, den grondslag van hare heilige en eenig waarachtige Godsdienst in derzelver wezenlijk Israëlitisch karakter erkenne! Hoe meer Ongeloof en Rationalisme zich in onze dagen van het Oude Testament verwijderen, des te meer vindt het geloof van den Christus zijne wortels in de geschiedenis - zijne zekerheid voor de toekomst in het voortbestaan en de bewaring - van oud-Israël.

Stelling 21

Het is tijd, dat de Christelijke kerken, dat de Christennatiën aan hunne schuld jegens Israël gedachtig worden. Hadden zij van God dan geen gebod ontvangen om die vijanden, van wege het Evangelie, lief te hebben van wege de vaderen? ^{Rom.11:28} Of had, omgekeerd, God den last der wraak van Zijnen Gezalfde door eeuwen van verdrukking, van marteling, van verachting, van verwaarlozing van Israël, gedurende alle deze achtien eeuwen, opgedragen aan Zijne Christenen?

Stelling 22

Het is tijd, dat de Christenen van allerlei natie en van allerlei benaming, ingeënt op den goeden olijfbloom van Israël, ^{Rom.11:17} zich beijveren hun Amen uit te spreken op de beloftenissen Gods aan Zijn oude volk! In dit Amen zij begrepen in eene eerste plaats de liefde en het gebed voor Israël, het onderzoek der prophecyeën over Israël, de prediking van het Evangelie aan Israël. Alleenlijk gedenke men, dat de toebrenging der enkelen naar de verkiezing der genade ^{Rom.11:5} tot het gebied der prediking van den mensch behoort, maar dat Israël als natie de beklagelijke wapenen zijns ongeloofs niet zal overgeven dan aan zijnen Koning in persoon, wanneer Hij verschijnen zal. ^{Zach.12:10}

Stelling 23

Het is tijd, dat de Christelijke kerken acht geven, en elkander opwekken, om acht te geven op de teekenen der tijden. Zijn de oordelen Gods niet alreeds op aarde? Zijn de verschijnselen der eeuw, op meer dan één punt en op meer dan ééne wijze, niet gantsch eenig? Bevindt zich het Christendom in alle zijne verschillende afdeelingen en benamingen niet in eenen toestand van crisis? Beginnen de beenderen van oud Israël niet overal zich te beroeren? ^{Ez.37:7} Begint het land zelve van Israël niet op nieuw in onze dagen te herleven en op te spruiten?

Stelling 24

Dat niemand onzer zegge in zijn hart: Hoe zullen deze dingen tot stand komen, niettegenstaande hunne (schijnbare) onmogelijkheden, hunne (vermeende) tegenstrijdigheden? Van alle eeuwe was er vijandschap tusschen de uitspraak van God: "De zaak zal geschieden!" en de redeneering van den zondigen en ongeloovigen mensch: "Is zij in onze oogen mogelijk, waarschijnlijk, nuttig?" Het geloof omhelst de goddelijke uitspraak. Het verstand verlichte zich aan het zicht des geloofs! De oplossing van alle de raadsels der Godsregering ligt in de volheid der tijden, in Zijn Woord beloofd.

Stelling 25

De geheele Schrift, van God ingegeven, is gegeven voor alle tijden, voor alle toestanden. Toch zijn er van God voor de Christelijke kerk seizoenen bepaald, en tijden bij wege van opvolging gezet,

om tot bewustheid te komen der onderscheidene groote openbaringen, haar in dat Woord van God toebetrouwd. Dus b.v. bleek het tijdvak der Hervorming van den Heer bestemd te zijn voor eene geheel nieuwe openbaarwording van die alles behalve nieuwe waarheid: "De rechtvaardige zal leven door het geloof." Zoude het niet misschien heden (dat zoo buitengewoon, zoo wonderlijk, zoo dreigend en zoo bedreigde heden van onzen leeftijd!) de welaangename tijd, het bepaalde oogenblik zijn voor de samentrekking van alle de verwachtingen der Kerk in die eene groote belofte der wederherstelling van Israëel, en der persoonlijke wederverschijning van onzen Heer Jesus Christus in heerlijkheid? En dit is het woord, hetwelk Hij aan de Gemeenten gegeven heeft tot eene laatste verzegeling van Openbaring en Schrift: "Ik, Jesus, Ik ben de Wortel en het Geslacht van David. En zie! Ik kom haastelijk. Amen. Kom Heer Jesus." Op.22:16 ev. Amen.

"De overoude verdeeling van Israëel in 10 en 2 stammen, Ephraïm en Juda, die zeker reeds in de geschiedenis des volks vóór de scheuring onder Rehabeam en Jerobeam haren wortel heeft, blijft ook ná de beide wegvoeringen door Assur en de Babyloniër en tot op den huidigen dag voortduren. De hereeniging der 2 groote afdeelingen tot een eenig 12-stammig volk onder eenen Herder, den Zone Davids, is een Godsbelofte bij de Profeten, die zich met geen schijn zelfs als een reeds vervulde bij de wederkeering van een gedeelte van Juda uit Babel laat verklaren. Des niettemin waar blijft het, naar het eenparig getuigenis van geschiedenis, prophetie en volkenkunde, dat een lichaam van Israëlieten uit de tien stammen ook afzonderlijk heeft blijven bestaan op de oppervlakte der aarde en dat alzoo ook nog in onze dagen een tweederlei verstrooiing Israëls, die van Ephraïm en die van Juda, hare hereeniging en gezamenlijke nationale herstelling tegemoet ziet."

Mr. Isaác Da Costa in "Israëel en de volken", blz. 36

Israël en Juda

door **G. J. Van Oyen Jr. (1951)**

De betekenis van de scheiding tussen Israël en Juda en waarom deze noodzakelijk was.

Tijdens de regering van de zoon van Salomo, Rehabeam, koning van het Rijk Juda (970 v. Chr.) ontstond er een blijvende en zich duidelijk aftekenende scheiding in het Twaalf-stammig Israël. Deze scheiding was maar niet "toevallig", of een besluit van Rehabeam zelve ofwel een gevolg van de zich meer en meer ontplooiende revolutiegeest in Israël. Neen, het was Godzelf, Die dit bewerkte. "Zoo zegt de Heere; Gij zult niet optrekken noch strijden tegen uwe broederen, de kinderen Israëls, een ieder keere weder tot zijn huis, want deze zaak is van Mij geschied." ^{1Kon.12:24}

Reeds vijf jaar tevoren had God al hiertoe de eerste plannen ondernomen toen Hij Ahia tot Jerobeam (later koning van het Rijk Israël) zond met de opdracht dezen aan te zeggen: "Alzoo zegt de Heere de God Israëls: Zie, Ik zal het koninkrijk van de hand van Salomo scheuren, en u tien stammen geven." ^{1Kon.11:31}

God herhaalt dit besluit in 1Kon. 11:35, waar wij lezen: "Maar uit de hand zijns zoons (Salomo's zoon Rehabeam) zal Ik het koninkrijk nemen, en

Ik zal u daarvan tien stammen geven."

We letten er hierbij op, dat deze Goddelijke aankondiging plaats vond vóór de dood van Salomo, nadat deze 40 jaar over het "gansche Israël" geregeerd had. ^{1Kon.11:42}

De 12 stammen werden dus op Gods bevel blijvend gescheiden. Met welk doel? En op welk van de twee delen - het tienstammig Rijk Israël of het tweestammig Rijk Juda - gaan de onvoorwaardelijke beloften Gods nu over?

Voor het antwoord op deze vragen verwijzen we u naar de zegening van Jakob, welke hij uitsprak liggende op zijn sterfbed. We vinden deze bevestigd in de profetische zegen van Mozes met betrekking tot de 12 stammen, welke hij mededeelde kort voordat God deze leider Israëls tot Zich nam.

In verband nu met de instandhouding van het door God eeuwig, d.w.z. onverbreekelijk opgericht Koninkrijk Israël, waarvan de Goddelijke basis gelegd werd bij de instituering van dit Rijk

op Sinai, letten wij op het volgende:
Nog vóórdat de scheiding een feit geworden was ging de profeet Ahia, op Gods bevel naar Jerobeam, een Efraïmiet (1Kon.31:26a); hij maakte hem bekend, dat God hem koning zou maken over 10 stammen.

In 1Kon.11:31 lezen wij hierover: "En hij zeide tot Jerobeam, neem u tien stukken, want alzóó zegt de Heere de God Israëls: Zie, Ik zal het Koninkrijk van de hand van Salomo scheuren, en u tien stammen geven." Let wel, "Ik zal het Koninkrijk van de hand van Salomo scheuren."

In vers 35 van ditzelfde hoofdstuk vinden wij een bevestiging van deze beslissing, waar wij lezen: "Maar uit de hand zijns zoons zal Ik het Koninkrijk nemen, en Ik zal u (Jerobeam) daarvan tien stammen geven."

Conclusie: Zowel in vers 31 als in vers 35 worden de tien stammen vereenzelvigd met "het Koninkrijk."

Dit is wel een grote betekenis en bovendien, dit alles geschiedde op God's bevel! God heeft op deze wijze een deel van het Volk Israël, n.l. de tien stammen, gemachtigd de kenmerkende naam en de eretitel "Israel" aan te nemen en te voeren.

Toen de scheiding had plaats gevonden ging deze bijzondere, van God gegeven naam "Israël" - welke God herhaaldelijk gebruikt wanneer Hij spreekt over Zich Zelf in nauwe relatie tot Zijn Volk -op Zijn bevel over op de tien stammen.

In vers 36 lezen we: "En aan zijn zoon (Salomo's zoon, Rehabeam) zal Ik éé-nen stam geven"; in vers 37: "Zoo zal Ik u nemen, en gij (Jerobeam) zult regeren over al dat Uwe ziel zal bege-ren.... en gij zult koning zijn over Israel"; en in vers 38: .....zal u (Jerobeam) Israël geven."

Ziet u het verschil? Eén stam aan Rehabeam en "Israël met alles wat daarvoor bestemd is, aan Jerobeam.

In 2Kon.17:18 vinden we vermeld hoe God vertoornd is op het tijdelijk tot Lo-Ammi geworden Israël. "Daarom", zo lezen we, "vertoorde zich de Heere zeer over Israël (de tien stammen), dat Hij het wegdeed van Zijn aangezicht; daar bleef niets over, behalve de stam van Juda alleen."

In vers 21 wordt het ons nog duidelijker getekend met de woorden: "Want Hij scheurde Israël van het huis van David af."

2Kron.10:19 beschrijft hetzelfde geval met de volgende woorden: "Alzo vielen de Israëlieten van het huis van David af, tot op dezen dag."

We zagen nu, dat het Koninkrijk en de bijzondere naam "Israël" overgingen op de tien stammen. Toen nu Jakob, c.q. de patriarch Israël op zijn sterfbed lag in Egypte, deed hij deze naam overgaan op zijn kleinzonen, de zonen van Jozef: Ephraïm en Manasse. Van deze beiden werd Ephraïm de voor-naamste en de leider (Gen.48).

Bij nauwkeuriger lezing van hoofdstuk 48 van het boek Genesis valt het ons duidelijk op, dat Jakob (Israël) als door Goddelijke inspiratie en met een profetische blik zijn kleinzonen zegent. Bij deze zegening spreekt hij echter niet over het eerstgeboorterecht. Alleen in Gen.49:3 en 4 zien we, dat Jakob Ruben, zijn eerstgeborene als zodanig aanspreekt doch hem het eerstgeboorterecht ontnemt. ^{1Kron.5:1}

De Bijbel laat ons echter omtrent dit feit, dat toch zulk een belangrijke plaats inneemt in de Israël-geschiedenis, niet in het onzekere. In 1Kron. 5:1 en 2 wordt het klaar en duidelijk vermeld met de woorden: "maar dewijl hij (Ruben) zijns vaders bed ontheiligd had, werd zijne eerstgeboorte gegeven den kinderen Jozefs..... doch de eerstgeborene was van Jozef."

Resumerende: Op de tien stammen gingen achtereenvolgens over:

1. het Koninkrijk;
2. de naam "Israël";
3. alle rechten en plichten, aan deze naam verbonden;
4. het geboorterecht;
5. de beloften en de zegeningen.

Aan Rehabeam, de wettige erfgenaam uit de koninklijke dynastie, werd slechts toegestaan koning te zijn over één stam, Juda, of over twee stammen, toen Benjamin aan Juda, als "Lichtdrager" werd uitgeleend.

Jerobeam, die louter en alleen een dienaar was van Salomo ^{1Kon.11:26a} ontving het koningschap over Israël.

Waarom nu heeft God deze ingrijpende scheiding gewild en doorgevoerd? Het antwoord op deze vraag wordt gegeven door de historie van Israël en Juda zelve.

Wanneer we de beloften van God aan Jakob gedaan en via deze overgebracht op zijn zonen oplettend beschouwen, en we geven dan speciale aandacht aan datgene wat hun in de loop der eeuwen zou overkomen, dan zult ge bemerken waarom God dit heeft gedaan. God had in Zijn eeuwig Plan voor de twee volken (Israël en Juda) een volkomen verschillende toekomst besloten, welke uitsluitend verwerkelijkt kon worden wanneer zij als gescheiden volken elk hun eigen opdracht zouden gaan volvoeren.

Met andere woorden: Juda bleef "Zijn heiligdom", maar Israël "Zijn heerschappij", ^{Ps.114:2} had een geheel andere taak, n.l. "een volk en een menigte van volken worden. "Nochtans zal zijn kleinste broeder (Ephraïm) groter worden dan hij". ^{Gen.48:19}

Ondanks Israëls zonden en zijn verbanning naar Assyrië zien we toch, dat God ongestoord, wellicht onopgemerkt, nochtans krachtdadig en doeltreffend voortgaat met iedere jota en tittel van de eens gedane beloften en profetieën te vervullen, terwijl deze vervulling onmogelijk ware geweest indien er geen scheiding had plaats gevonden.

Hieruit blijkt duidelijk, zoals ook reeds in 1Kon.12:24 is vermeld, dat GodZelf zorgde voor de scheiding van

Zijn Volk, dat Zijn getuige, Zijn dieenaar, Zijn boodschapper en instrument en Zijn Evangelieverkondiger over de gehele wereld moest worden.

hebbende ging hij henen. En gaande tot den tweede zeide hij desgelijks, en deze antwoordde en zeide: Ik ga, heer en hij ging niet."

Dit Volk zien wij als de zoon uit de gelijkenis, ons verhaald in Matt. 21:28-32. "Een mensch had twee zonen, en gaande tot den eerste zeide hij: zoon, ga henen, werk heden in mijnen wijngaard. Doch de zoon antwoordde en zeide: ik wil niet; en daarna berouw

Op Jezus' vraag aan de Overpriesters en de Ouderlingen wie van deze twee zonen de wil des vaders gedaan had, antwoordden zij: "de eerste".

Flavius Josephus in de 1e eeuw schrijvend (in het Grieks) in zijn Joodse Oudheden Boek XI, Hoofdstuk V, par. 2, over de Joodse terugkeer onder Ezra:

"Thans deed hy alle de *Jooden* die toen te Babilon waren tezamenkomen, las hen dien brief voor, van welken hy 't oorsprongklyke voor zich behieldt, en afschriften daar van zondt aan de *Jooden* die in Medië woonden. Men kan ligtelyk oordeelen hoedaanig des volks blydschap was, wanneer zy des Konings godvruchtigheyd jegens God, en zyne goedgunstigheyd jegens Esdras verstonden. Veelen wierden te raade zich aanstonds met alle hunne have na Babilon te gaan; **Maar de overige Israëlitien wilden dat land niet verlaten.** Invoegen dat alleenlyk de stammen van *Juda* en *Benjamin* weder na Jerusalem keerden; en deezen zyn 't die nu in Asië en Europe onder de heerschappy der Romeynen staan: Want **de andere tien stammen zyn aan gene zyde van den Eufraat gebleeven, en aldaar bijna ongelooflyk vermenigvuldigd.**"

Vergelijk de Engelse vertaling van William Whiston:

"So he read the epistle at Babylon to those *Jews* that were there; but he kept the epistle itself, and sent a copy of it to all those of his *own nation* that were in Media; and when these *Jews* had understood what piety the king had towards God, and what kindness he had for Esdras, they were all greatly pleased; nay, many took their effects with them, and came to Babylon, as very desirous of going down to Jerusalem; **but then the entire body of the people of Israel remained in that country;** wherefore there are *but two tribes* in Asia and Europe subject to the Romans, while **the ten tribes are beyond Eufrathes till now, and are an immense multitude, and not to be estimated by numbers.**

Efraim, de "Scheurmaker"?

door H. G. Binnendijk, 1949

Wij weten uit onzen Bijbel, dat bij het sterfbed van Jacob zich een merkwaardig

tafereel heeft afgespeeld. Of liever en juister gezegd: minstens twee merkwaardige tafereelen.

Want in de eerste plaats lezen we in Genesis 48 die eigenaardige geschiedenis van de zegening van Jozefs zonen en daarna in Genesis 49 de zegening van de twaalf patriarchen, waaronder dus ook Jozef.

Wat geschiedt hier aan Jacobs sterfbed, als de grijze levensmoede patriarch tegenover zich ziet de beide zonen van Jozef en zijn Egyptische vrouw Asnath? Als we dat goed willen begrijpen moeten we er volle aandacht aan geven, dat de schrijver van het boek Genesis, Mozes, al terstond zorgt voor een bijzondere noot. Immers lezen we in de eerste verzen van Genesis 48 het volgende:

"Het geschiedde nu na deze dingen, dat men Jozef zeide: zie uw vader is krank! Toen nam hij zijne twee zonen met zich, Manasse en Efraim. En men boodschapte Jacob, en men zeide: Zie uw zoon Jozef komt tot u! Zoo versterkte zich Israël en zat op het bed."

Lethieralaanstonds op de naamsverandering! Jacob gaat over in Israël. En niet voor het eerst te dezer plaatse.

Wanneer in dien gedenkwaardigen nacht aan de rivier de Jabbok aan de overzijde van de Jordaan, waarvan de Jabbok een overigens weinig beteekenend zijriviertje is, na die aangrijpende worsteling met

een persoonlijkheid, die in Gen.32:24 een man wordt genoemd, maar blijkens vers 30 van dit hoofdstuk een goddelijke verschijning is geweest, de naam van Jacob veranderd wordt in den naam Israël, dan blijft de schrijver van Genesis toch steeds den naam Jacob gebruiken, totdat in hoofdstuk 37 voor de eerste maal de naam van Jozef wordt genoemd, ^{Gen.37:3,12} een verschijnsel niet zonder opzettelijke bedoeling, wanneer men let op de bijna zonder uitzondering gewijzigde naam van Jacob in Israël, zoodra in het vervolg Jozef ter sprake komt.

Zoo worden dan ook de zonen Jozefs in hoofdstuk 28 gezegend niet door Jacob, maar door Israël.

Daar zijn in verband met die zegening van Jozefs zonen meerdere hoogst merkwaardige omstandigheden op te merken, waarop niet genoeg de aandacht kan worden gevestigd. Want naast die naamsverandering van Jacob in Israël in Gen.48 trekt het onze aandacht dat:

1. die zonen Jozefs door Jacob worden geadopteerd; (vers 5 en 6).
2. Efraim en Manasse worden gesteld naast de oudste zonen van Jacob - Ruben en Simeon - die het eerstgeboorterecht verliezen: Gen.49:4-7;
3. Efraim wordt door Jacob gesteld boven Manasse: Gen.48:13-18;
4. bij de zegening van Efraim en Manasse

se legt Jacob zijne handen kruiselings op hunne hoofden (vers 14); hij legt het kruis op hunne hoofden;

5. hij zegt ten opzichte van die beide zonen Jozefs: dat in hen mijn naam (Israël) genoemd worde (vers 16);

6. hij zegt van Manasse, dat hij tot een groot volk zal worden, maar van Efraim zegt hij, dat hij worden zal tot een volle menigte van volkeren (vers 19).

Hij geeft daarmede aan Efraim den Abrahamatische Verbondszege; (zie Gen. 17:2-6; Gen. 22:16-18; Gen. 28:3); hij geeft bovendien in de zegening van Jozef (Gen. 49:22-26), en daarmede indirect aan Jozefs zonen en in het bijzonder aan Efraim een overstelpende volheid van alle denkbare aardse zegeningen met de opmerkelijke toevoeging: "de zegeningen Uws vaders, d.i. van Jacob aan Jozef, gaan te boven de zegeningen mijner voorvaderen tot aan het einde van de eeuwige heuvelen."

Natuurlijk doen wij (en deed Jacob), daarmede niets af aan de zegening van Juda, als de stamvader van het koningshuis en daarmede ook van den Christus. ^{Gen. 49:10} Maar deze hoofdstukken 48 en 49 van het boek Genesis toonen ons, dat voortaan het leven en de toekomst van Abrahams nageslacht beheerscht zal worden door twee lijnen, die van den Koning en die van het Koninkrijk. Bij de scheuring onder Rehabeam gaan die twee lijnen gedurende den loop van eeuwen ook historisch uiteen.

Maar nu komt het markante punt. Heeft men het recht om nu op Efraim de blaam te leggen, dat hij is de "grootte

scheurmaker" en daarmede zelfs in verband te brengen, dat in het laatste bijbelboek, wanneer nog eenmaal de namen der 12 stammen Israëls worden genoemd in verband met de verzegeling der 144.000, van elk stam 12.000, de naam van Efraim niet meer wordt genoemd, maar vervangen wordt door den naam Jozef? ^{Op. 7:8}

Wij weten, dat dit voor velen een struikelblok is en voedsel geeft aan de meening, dat als de 10 stammen met en onder de leiding van Efraim als leider stam in ballingschap worden gezonden en schijnbaar in de volkeren zee worden opgelost en ondergaan zonder een spoor achter te laten op hun weg door de eeuwen, dit het gerechte oordeel Gods is over het volk Israël, dat den broederband met Juda verbreekt en wat erger schijnt: met Davids Huis? Wij willen dat samen onderzoeken en dezen steen des aanstoets van ons pad verwijderen.

In de eerste plaats willen wij vaststellen, hoe de H. Schrift en dus de Heere zelf, over Efraim heeft geoordeeld in verband met de zegening van Jozefs zonen door Jacob onder den naam van Israël. Daarbij kunnen wij kort en bondig zijn.

Wij kunnen om dat vast te stellen ons beroepen op onverdachte getuigen, die geleefd hebben lang nadat de tien stammen in ballingschap zijn gezonden en die door hunne positie als leden van de stammen Juda of Levi niet de minste behoefte kunnen hebben gehad om de zaak van de stammen Efraim en Manasse, die men ook wel de Jozefstammen heeft genoemd, uit een zeker chauvinistisch oogpunt mooier voor te stellen dan ze werkelijk was.

Daar is in de eerste plaats de profeet Jeremia, die leefde in den tijd toen ook Juda ca. 125 jaar na het Huis Israël in ballingschap ging naar Babel.

Jeremia 31 is een der prachtigste hoofdstukken uit de profetische geschriften van het Oude Testament en er zal wel niemand zijn, behalve dan degene, die boven dit hoofdstuk in onzen Statenbijbel de inhoudsopgave heeft verzorgd, die er aan twijfelt, dat in dit hoofdstuk sprake is van het Huis Israël in ballingschap in Assyrië.

Eris in dit hoofdstuk sprake van Efraim's gebergte en van de bergen van Samaria. Er is sprake van Efraim's klacht (vers 18) en waar ook Juda hier en daar tezamen met het Huis Israël wordt vermeld, daar is verwarring ten aanzien van het grootste deel van dit hoofdstuk niet wel mogelijk. En zeer zeker niet waar in vers 9 wordt gezegd: "Want Ik ben Israël tot een vader en Efraim is Mijn eerstgeborene."

En verder in vers 20:

"Is niet Efraim Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want nadat Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem. Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de Heere."

Ezechiël is eveneens een profeet uit het Huis van Juda, maar niet van den stam van Juda, want hij was een priesterszoon, dus uit den stam van Levi. Hij was een jongere tijdgenoot van Jeremia, die de wegvoering tijdens en met den koning Jojachin meemaakte, d.w.z. de eerste en voorloopige wegvoering naar Babel.

Ezechiël 37 geeft ons in een symbolisch visioen te aanschouwen de we-

deropstanding uit de graven der ballingschap van het gansche Huis Israëls, (vers 11) hetgeen blijkt vers 16 van dit hoofdstuk, waar het gansche Huis Israëls opnieuw genoemd wordt, maar nu in onderscheiding van het Huis Juda (Juda en zijn metgezellen), niet anders verstaan kan worden dan van de tien stammen.

Maar nu doet de profeet Ezechiël nog iets merkwaardigs.

Als hij nu de twee houten, die de twee huizen Israëls moeten verzinnebeelden, op Gods bevel in de hand neemt en daarop schrijven moet, wat zij voorstellen moeten, dan moet hij op het hout van de Tien Stammen schrijven: "Voor Jozef, het hout van Efraim met zijne metgezellen, het gansche Huis Israëls!" ^{vers 16}

Ziet ge het? Hier komt de naam Jozef weer naar voren, de eigenlijke rechthebbende op het recht der eerstgeboorte, maar die als onderkoning van Egypte historisch afgezonderd wordt en in wiens plaats zijn beide zonen optreden, en in het bijzonder Efraim.

Is dit onze fantasie? Lees vers 19 van dit zelfde hoofdstuk 37:

"Zoo zegt de Heere, HEERE: Ziet, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraim's hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijne metgezellen nemen en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda en zal ze maken tot een eenig hout." enz.

Fantasie? Lees en herlees 1 Kronieken 5:1 en 2, eindigende met de woorden: "doch de eestgeboorte was van Jozef."

Wat blijkt uit dit alles?

Dat de eigenlijke rechthebbende ten aanzien der eerstgeboorte Jozef is, doch dat zijn jongste zoon Efraim optreedt als zijn plaatsvervanger.

Maar wij willen de vraag of tochniet Efraim in het boek der Openbaring van Johannes ook daarom niet meer genoemd wordt omdat hij was de leider der 10 stammen, die zich onder Rehabeam hebben afgescheurd, van Davids Huis, niet ontwijken.

Ons antwoord is:

Erblijkt uit de geschiedenis der scheuring, te vinden in 1 Koningen 12 en 2 Kronieken 10, niets van een optreden van Efraim's stam als bij die gelegenheid reeds de leiderstam van Israël. Efraim's naam wordt zelfs niet genoemd. Wel wordt iets anders op de voorgrond gesteld.

Reeds ten tijde van Salomo's leven, zoo wordt ons verhaald, dat de Heere tot hem zeide: "Ik zal gewisselijk dit koninkrijk van U scheuren en datzelve uwen knecht geven." ^{1Kon.11:11} Zie ook 1Kon. 11:28-37. En 1Kon. 12:15 zegt: "Alzoo hoorde de koning naar het volk niet, want deze omwending was van den Heere, opdat Hij zijn woord bevestigde." En 1Kon. 12:24 zet daar het zegel op, als God zegt: "Deze zaak is van Mij geschied."

Waar is hier sprake van Efraim?

Hier is sprake van een raadsbesluit Gods, tot splitsing van de twaalf stammen in twee groepen, die tot het einde der dagen, althans tot op onzen tijd, ter volvoering van de verborgen Raad Gods, gescheiden niet alleen door een

historische gebeurtenis onder Rehabeam, maar veelmeer door het Kruis van Golgotha (zie Zacharia 11:12-14), een afzonderlijke plaats zouden innemen in het drama der wereldgeschiedenis. En hier is eveneens sprake van een dwaze koning (Rehabeam), die het verbond dat zijn grootvader David met de tien stammen gesloten had, heeft verbroken en daarom, menselijkerwijs gesproken, met meer recht dan Efraim kan worden genoemd: descheurmaker van Salomo's rijk.

En om al deze redenen is er geen sprake van, dat de Openbaring van Johannes in het noemen van den naam van Jozef, in plaats van Efraim, alseen dertwaalf stammen met de 12.000 verzegelden, beoogd heeft een diskwalificatie van Efraim.

Hosea heeft harde woorden gesproken tot de tien stammen, zijn volk, onder den naam Efraim. Een van de merkwaardigste is misschien wel deze teekening van het oudtestamentische Efraim: "Efraim is een koek, die niet is omgekeerd." ^{Hos.7:8b}

Maar het is niet het laatste woord. Naast het laatste woord van Hosea: "Efraim wat heb ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord en zal op hem zien Uwe vrucht is uit mij gevonden", ^{Hos.14:9} staat daar het veel latere woord van Jeremia 31:18-20, gesproken uit naam van den God Israëls in een tijd, toen Efraim met Israël sinds meer dan een eeuw was ondergegaan in de velden van Assur, waar uithet niet is wedergekeerd naar de bergen van Samaria:

"Is niet Efraim Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, En

hier is eveneens sprake van een dwaze koning (Rehabeam), die het verbond dat zijn grootvader David met de tien stammen gesloten had, heeft verbroken en daarom, menselijkerwijs gesproken, met meer recht dan Efraim kan worden genoemd: de scheurmaker van Salomo's rijk.

En om al deze redenen is er geen sprake van, dat de Openbaring van Johannes in het noemen van den naam van Jozef, in plaats van Efraim, als een der twaalf stammen met de 12.000 verzegelden, beoogd heeft een diskwalificatie van Efraim.

Hosea heeft harde woorden gesproken tot de tien stammen, zijn volk, onder den naam Efraim. Een van de merkwaardigste is misschien wel deze teekening van het oudtestamentische Efraim: "Efraim is een koek, die niet is omgekeerd." Hos.7:8b

Maar het is niet het laatste woord. Naast het laatste woord van Hosea: "Efraim wat heb ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord en zal op hem zien Uwe vrucht is uit mij gevonden", Hos.14:9 staat daar het veel latere woord van Jeremia 31:18-20, gesproken uit naam van den God Israëls in een tijd, toen Efraim met Israël sinds meer dan een eeuw was ondergegaan in de velden van Assur, waaruit het niet is wedergekeerd naar de bergen van Samaria:

"Is niet Efraim Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb-

denk Ik nog ernstiglijk aan hem; Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de Heere."

En verder: "Want Ik ben Israël tot een Vader en Efraim is Mijn eerstgeborene." Jer.31:9b Doen deze woorden denken aan een verwerping van Efraim aan het einde der eeuwen of is de eenvoudige oplossing van dit schijnbare raadsel, dat in Johannes' visioen Jozef weer naar voren treedt als de eigenlijk rechthebbende op de zegen der eerstgeboorte en dat de stam van Efraim met zijn 12.000 verzegelden hier optreedt onder den naam van Jozef, die daarmee zijn plaats onder Jacobs zonen herneemt?

En wie desondanks nog twijfelen mocht of ook het Nieuwe Testament zijn zegel drukt op het oudtestamentisch getuigenis ten aanzien van Jozefs zonen, die herdenke hoe in Hebr.11:21 uit het rijke leven van aartsvader Jacob slechts één trek wordt uitgelicht voor het nageslacht: "Door het geloof heeft Jacob, stervende, een iegelijk der zonen Jozefs gezegend en heeft aangebeden, leunend op zijn staf."

Als het gordijn wordt weggeslagen, dat heden en toekomst voor ons oog verhult, zal het blijken, dat ook voor ons geslacht er reden te over zal zijn tot aanbidding van het raadsbesluit Gods, dat Jacobs geest en woord bestierde, toen hij, blind van ouderdom, een iegelijk der zonen Jozefs zegende. "En hij stelde Efraim vóór Manasse."

Gen.48:20

Nederlands Bijbelstudie Contactdagen

zullen d.v. worden gehouden in

Wijkcentrum Het Bolwerk

Ravelijn 55, 7325 NT, Apeldoorn

Op enkele tientallen meters van het spoorwegstation Apeldoorn-Osseveld

Op de volgende data: 12 januari; 9 maart; 4 mei; 21 september; 16 november

De drie bijeenkomsten beginnen achtereenvolgens om 10:00, 13:00 en 15:00 uur. Speciale bijeenkomsten worden gehouden voor kinderen. De Contactdagen zijn vrij toegankelijk; de kosten worden bestreden uit een collecte. Eten en drinken kan men zelf meebrengen, maar zijn tijdens de pauzes ook verkrijgbaar in de zaal zelf. Zie de routebeschrijving op www.bijbelstudie.nl.

Onderwerp voor 12 januari: "Vrucht dragen"

Heel onze moderne samenleving is gericht op resultaten. In onze schooltijd, waarin onze studieresultaten werden uitgedrukt in rapportcijfers, hebben wij dat al meegekregen en zijn het nooit meer kwijtgeraakt. Meetbare resultaten. Cijfers, rapportcijfers, kijkcijfers, jaarcijfers, productieaantallen, aanslagen per minuut, abonneebestanden, inkomenscijfers, belastingtabellen, omzetcijfers, meters en omwentelingen per seconde, rondetijden, statistieken en aantallen bekeerlingen. Dat laatste ontleend aan lied 151 (JdH.): "Wilt gij gaan met lege handen, zo uw Heiland tegemoet, zonder één geredde zondaar mee te brengen aan Zijn voet..... en als loon voor al Zijn liefde Hem geen dankb're vruchten biên?"

Maar cijfers zijn kwantiteiten, hoeveelheden, aantallen.

Maar hoe zit het met kwaliteit? Is een boek goed omdat het goed wordt verkocht? Is een song goed omdat die hoog in de hitlijsten staat? Is een muziekstuk goed vanwege het grote aantal noten per seconde? Is de arbeider goed omdat hij een hoog salaris krijgt? Is een Christen goed omdat hij zoveel anderen tot geloof weet te brengen?

Aangezien een gelovige geacht wordt vrucht te dragen wordt dikwijls gedacht dat wij hard aan het werk moeten ten einde goede cijfers te behalen. En anderen worden gefrustreerd doordat zij geen idee hebben hoe zij dat moeten doen. En weer anderen denken dat dat helemaal niet nodig is.....

Vrucht dragen? Hoe doe je dat?

Daarom nodigen wij iedereen van harte uit tot het bijwonen van de aanstaande contact- en studiedag op zaterdag 12 januari 2013

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 17/31 jan,
14/28 feb, 14/28 mrt, 11/25 apr,
23 mei; 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2;
Jozef's geschiedenissen

's HERTOGENBOSCH woensdag
16/30 jan, 13/27 feb, 13/27 mrt,
10/24 apr; 20:00 uur;
Wederkomstkerk, Rijnstraat 20;
De gelijkenissen

APELDOORN zondag 10 feb,
19 mei, 6 okt, 15 dec;
10:30 uur, "Kindervreugd"
P. Saenredamstr. 15

LEERDAM zondag 6 jan, 3/31 mrt,
28 apr, 26 mei, 23 juni; 10:00 uur;
Patrimonium, Jeekelstr. 40a;
De profet Hosea

<p>APELDOORN zaterdag 12 jan, 9 mrt, 4 mei, 21 sep, 16 nov; 10:00 tot 16:00 uur; Het Bolwerk, Ravelijn 55; Nederlands Bijbelstudie Contactdag</p>
--

LINSCHOTEN maandag 14/28 jan,
11/25 feb, 11/25 mrt, 8/22 apr,
6 mei; 20:00 uur;
"Bij de tol", Nieuwe Zandweg 12;
Efeze en de Profeten

BEVERWIJK zondag 24 feb, 5 mei, 2
jun, 22 sep, 17 nov; 10:00 uur;
B.H.K.-gebouw, Groenelaan 74

OLDEBROEK dinsdag 15/29 jan,
12/26 feb, 12/26 mrt, 9/23 apr,
7/21 mei; 20:00 uur;
Stationsweg 43;
Christus in de Psalmen

BOLSWARD zondag 20 jan, 17 feb,
17 mrt, 14 apr, 12 mei, 9 jun,
7 jul; 10:00 uur;
"Oranje-Kapel", Grote Dijlakker 41;
Het Evangelie van Lukas

OLDEBROEK zondag 6/20 jan,
3/17 feb, 3/17/31 mrt, 14/28 apr, 12
mei; 17:30 uur;
L.H.N.O. gebouw;
Van Sytzamalaan 3

DRACHTEN donderdag 24 jan,
7/21 feb, 7/21 mrt, 4/18 apr;
20:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31; *Het boek 2Samuel*

URK dinsdag 22 jan, 5/19 feb,
5/19 mrt, 2/16 apr, 14/28 mei;
20:00 uur; 't Jeugd, Richel 4;
De profet Jeremia

EMMEN maandag 21 jan, 4/18 feb,
4/18 mrt, 15/29 apr, 13/27 mei;
20:00 uur; Ichthuskerk,
Walstraat 21;
De profet Hosea

Waarheid

Pilatus, zich bewust van filosofische vraagstukken, riep uit: "Wat is waarheid?" In de loop der eeuwen hebben "de grote denkers der mensheid" ingewikkelde theorieën bedacht om de betrekkelijkheid van het begrip waarheid te demonstreren. Daaronder zelfs de "redundantietheorie", als zou waarheid een overbodig begrip zijn. De denker was in dit geval Frank Ramsey, een strijdbaar atheïst, maar dat spreekt vanzelf.....

Immers, waarheid is normerend, waarheid is heersend, onwaarheid is leugen en moreel verwerpelijk. Kortom, waarheid is een metafoor voor God, die per definitie Licht en Waarheid is. En daarmee de hoogste morele norm. Relativeren van de waarheid is - en dat zou een beetje "grote denker" toch moeten onderschrijven - niets anders dan het relativeren van het godsbegrip. Het afschaffen van waarheid is daarom niets anders dan het afschaffen van God en daarmee van alle gezag of norm of waarde.

Dat een mens nauwelijks waarheid kan vinden betekent niet dat die nauwelijks bestaat. ^{Pred.8:17} Het betekent dat een mens hier afhankelijk is van openbaring. ^{1Kor.2:10; Ef.1:9}

Maar wie geen gezag kan velen zal zich verzetten tegen "het Woord der Waarheid". ^{Joh.17:17; Ef.1:13}

Is dat verzet filosofisch? Of wetenschappelijk?

Nee, ridicuul!

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uitdestatuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudieavonden, tentcampagnes, contactdagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire. *Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.*

Correspondentieadres
Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet

www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

ING 55 67 669

Rabobank 30 87 47 046

ten name van

Nederlands Bijbelstudie Centrum
Almere

Giften voor de tentevangelisatie
Rabobank 10 35 81 006

ten name van

NBC Evangelisatie, Almere